

• • • CONTOS PARA O HOSPITAL • • •

Lina

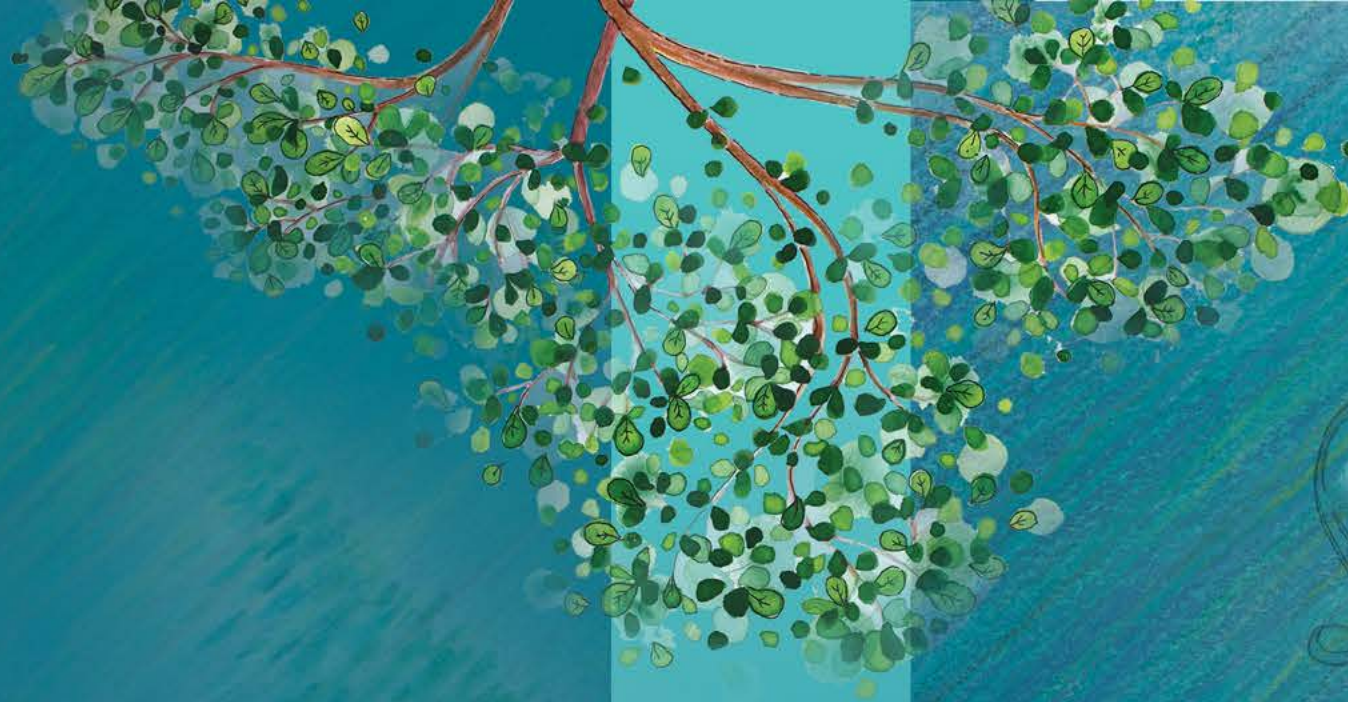
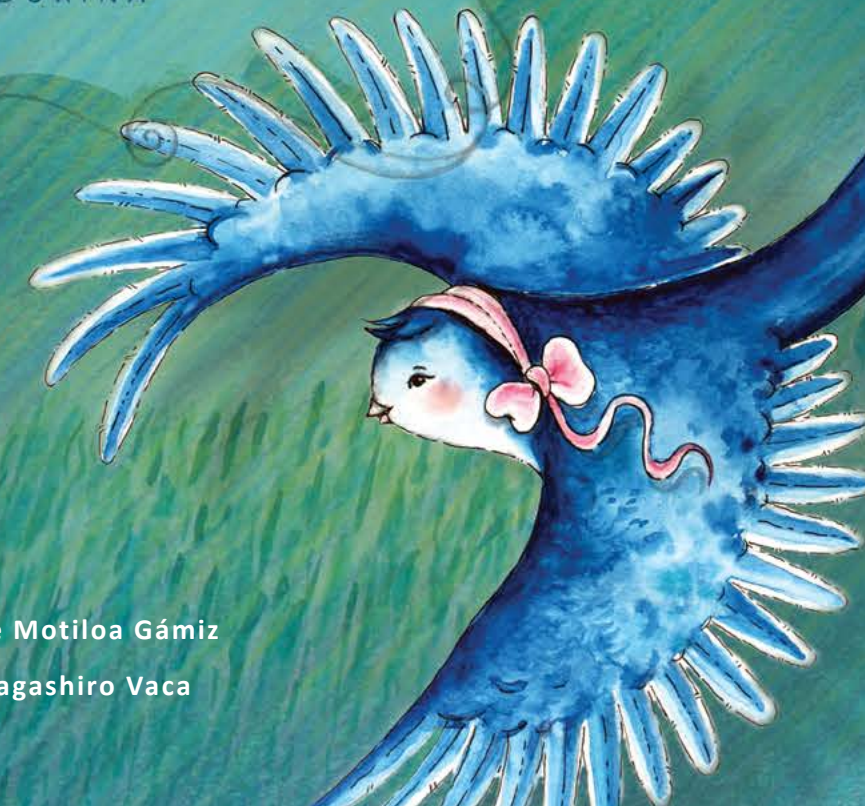
A CATIVA ANDURIÑA

ARABAKO UNIBERTSITATE OSPITALEA
HOSPITAL UNIVERSITARIO ARABA

Textos: Ana Mª García de Motiloa Gámiz

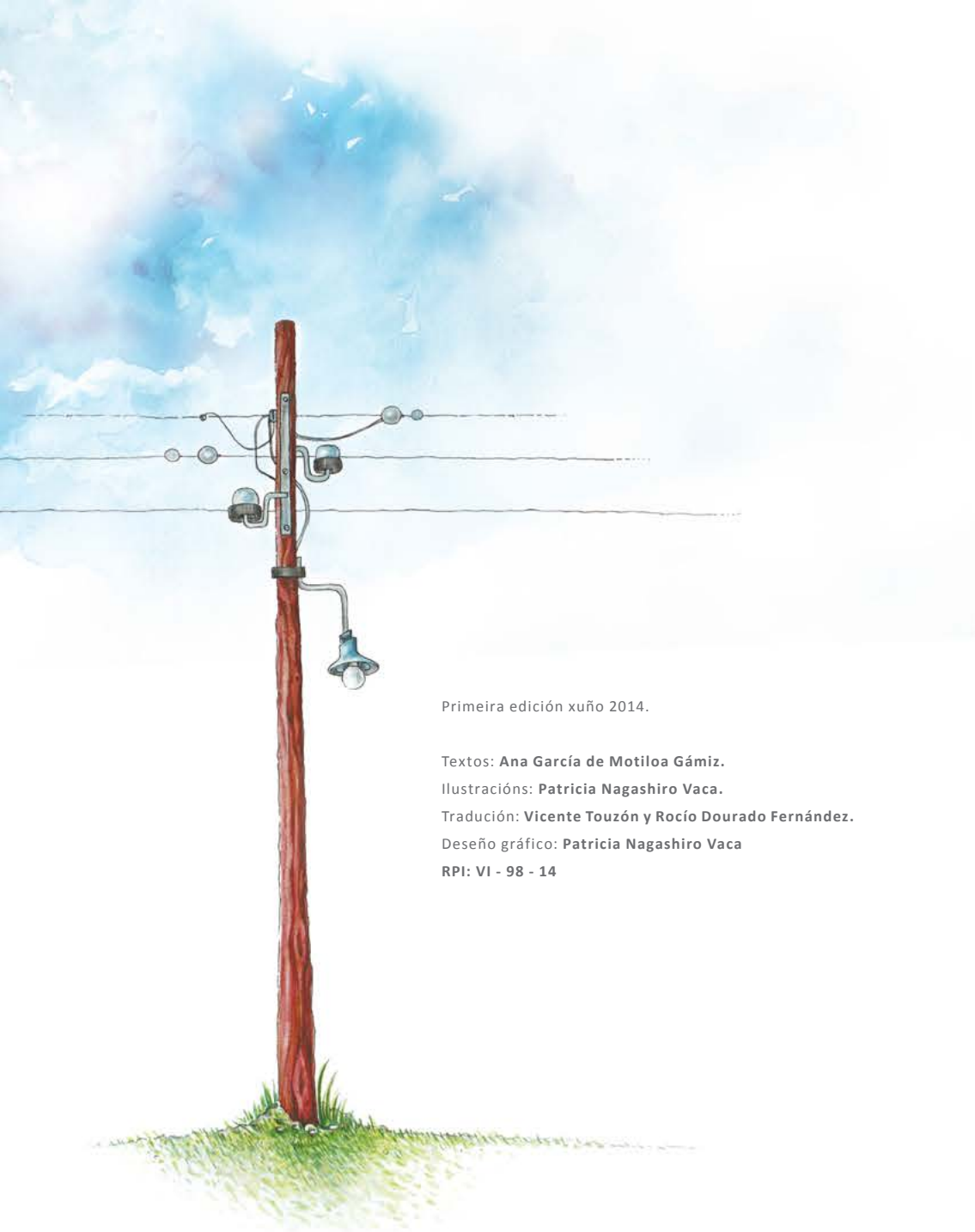
Ilustracións: Patricia Nagashiro Vaca

Para todos os nenos e nenas que atravesan
por unha enfermidade oncolóxica.

Primeira edición xuño 2014.

Textos: Ana García de Motiloa Gámiz.

Ilustracións: Patricia Nagashiro Vaca.

Tradución: Vicente Touzón y Rocío Dourado Fernández.

Deseño gráfico: Patricia Nagashiro Vaca

RPI: VI - 98 - 14

Textos: Ana Mª García de Motiloa Gámiz

Ilustracións: Patricia Nagashiro Vaca

Lina era unha feliz anduriña que vivía coa súa familia nun niño con forma de taza que estaba apegado ao beiral dunha branca casa.

O seu pai, Rufino, era un gran funámbulo elegante e fino que facía acrobacias sobre o arame frío sen notar sequera un só formigo.

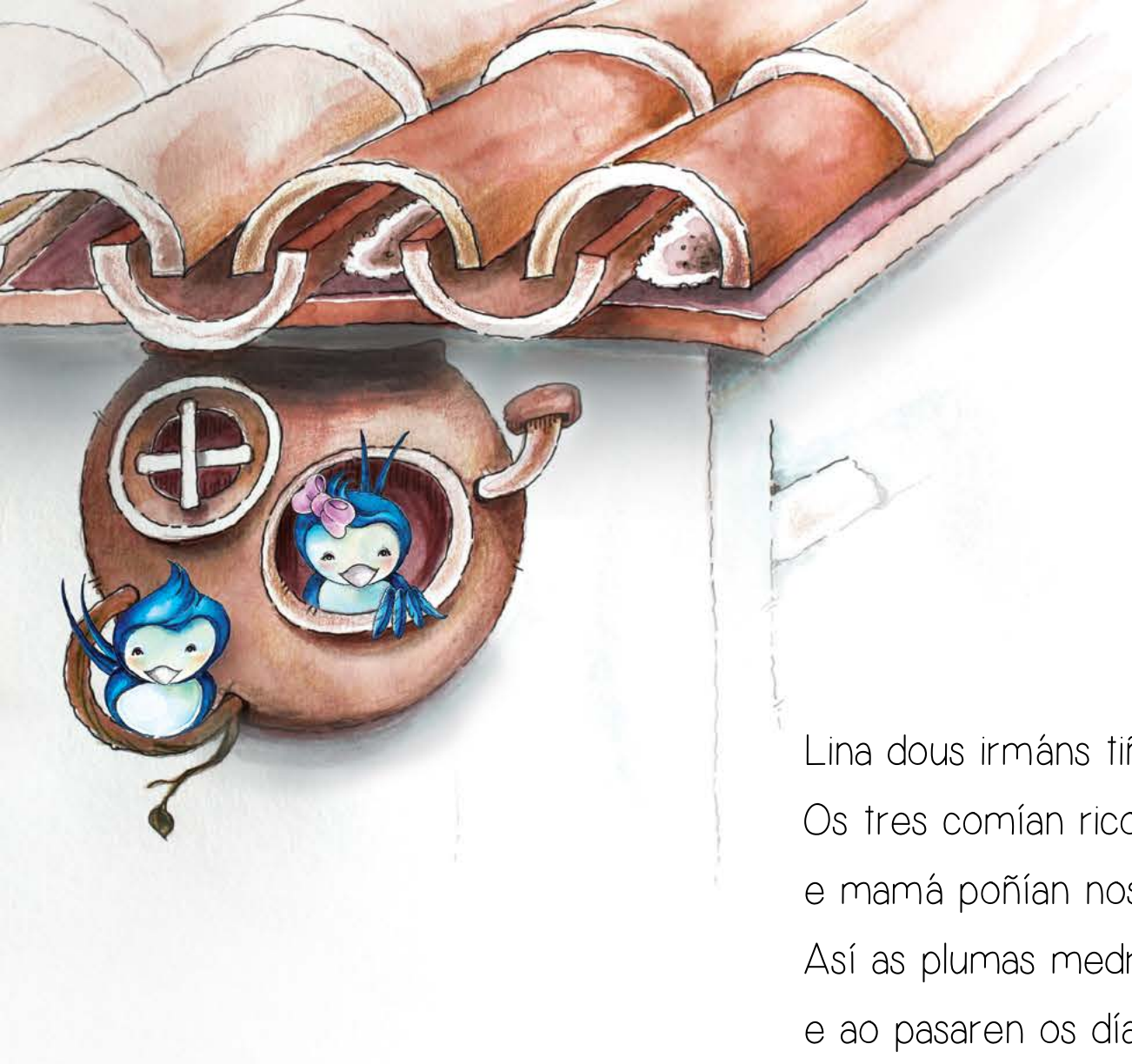
Sempre se vestía coa camisa branca, frouxa, e unha capa escura que anoaba cun lazo vermello á gorxa.

A nai de Lina, de nome Cristina, cantaba nun coro de seis anduriñas que sempre vestían de branco e escuro con bastante atino, o mesmo que Rufino, poñendo no aire os seus fermosos rechouchíos.

Lina dous irmáns tiña, Carol e Perico.
Os tres comían ricos vermes que papá
e mamá poñían nos seus peteiros.
Así as plumas medraban
e ao pasaren os días,
máis grandes se facían.

Pero desde un luns ao anoitecer,
a Lina non lle apetecía xa comer,
non sabía que pedir,
estaba un pouquiño pálida, d
oíalle a cabeza e non deixaba de tusir.

O seu pai e a súa nai, moi preocupados, voaron con ela ao bosque onde estaba a árbore sabia que os escoitou atenta, cos ollos moi abertos e a boca ben pechada, para non perder nada.

Despois de pensar un anaco, díxolles con voz moi suave:

“Ide ver o abeto, que é unha árbore que eu respecto. Ao seu tronco alumeado Lina terá que entrar, para así poder saber onde a enfermidade está”.

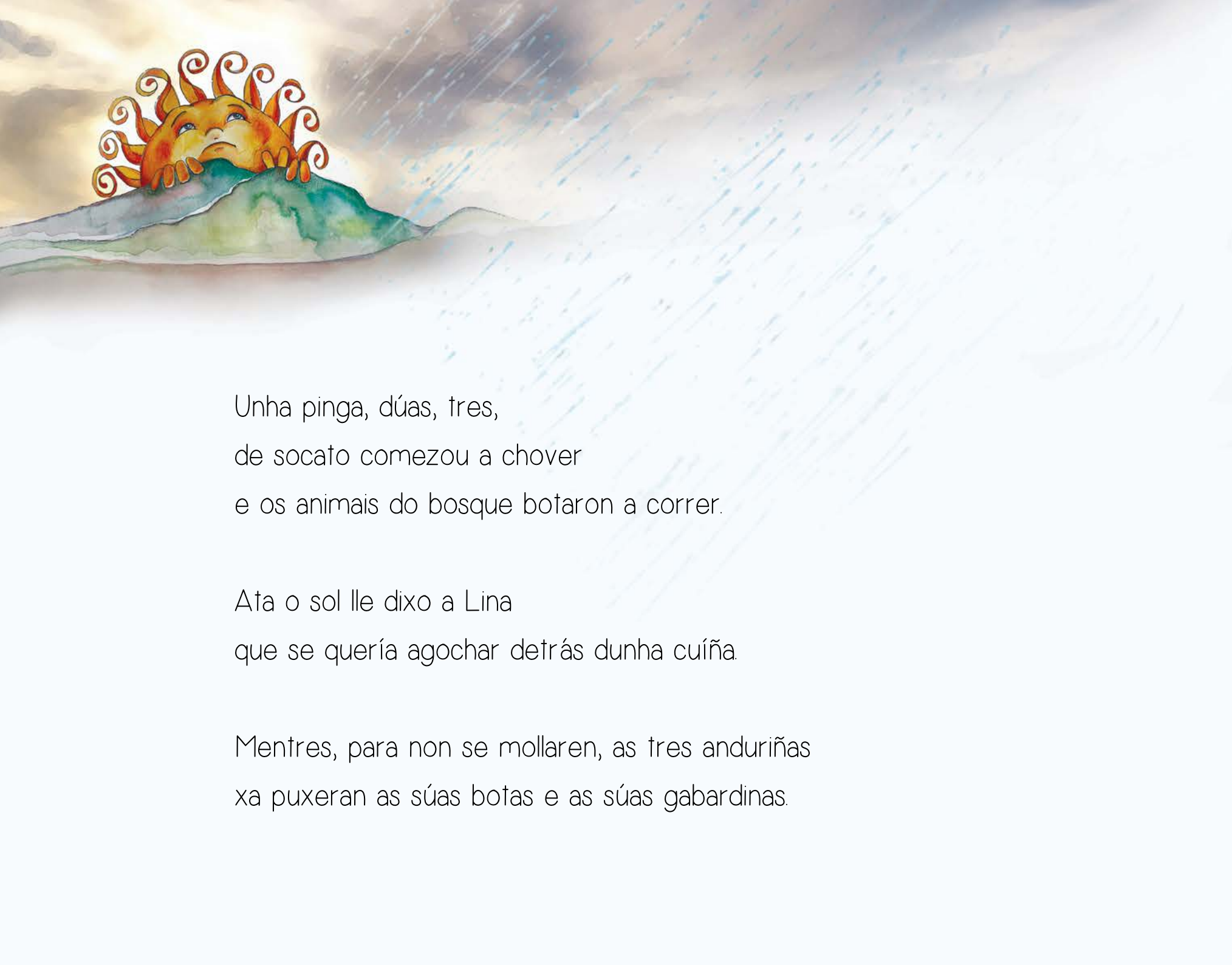

Deron as grazas ao sabio
e dalí a toda présa voaron cara o abeto,
sempre a carón dun verde seto
porque como di o meu avó:

“Anduriña que voa a rentes da terra, chuvia venta”.

Unha pinga, dúas, tres,
de socato comezou a chover
e os animais do bosque botaron a correr.

Ata o sol lle dixo a Lina
que se quería agochar detrás dunha cuíña.

Mentres, para non se mollaren, as tres anduriñas
xa puxeran as súas botas e as súas gabardinas.

Lina, o seu pai e a súa nai chegaron ata o abeto
que os agardaba co seu toro oco
e unha gran chistera
para ver a Lina por dentro e por fóra.

A Lina dáballe medo meterse no toro oco
pero foi obediente, entrou ela soíña e así foi valente.

Seis vagalumes amigos alí a agardaban
xogando ao corro, ao son dun canto de grilos
e formando un sol coa suave luz dos seus faroliños.

Daquela maneira o toro oco xa se iluminou
e o medo de Lina desapareceu.
O papá e a mamá por ela fóra agardaban ata que saíu.

No bo abeto Lina ficou sobre un branco niño
con papá e mamá ao seu carón dándolle cariño.

A Lina tamén,
outras anduriñas coidaban con celo
e de cando en vez chiscábanlle un ollo.

As follas do abeto pinchaban un pouco
para traspasar un líquido máxico con moito poder
pois á enfermidade podía facer desaparecer.

Ao abeto bo non lle gustaba nada facer dano a Lina
e puxo un piñón preto, moi pretiño do seu corazón,
por onde entraría o líquido máxico que tanto corría.

Antes do amencer,
as plumas de Lina,
pouco a pouco,
comezaron a caer.

Entón Carlota, a boa marmota,
as plumas collía para lle facer a Lina
un suave edredón
para poñer sobre o camisón.

Despois duns días de moito repouso,
outras anduriñas foron buscar
uns froitos vermellos por toda a cidade
pois díxolles o sabio que curar podían unha enfermidade.

Nada máis tomalos durante uns días,
Lina viu leda como as súas plumas con forza saían.

Pasado xa un tempo, deixou de chover
e novamente o sol voltou para as lombiñas
para dar a súa luz ás anduriñas.

Saíu o arco da vella e pintou cores
en todo o gran bosque cuberto de flores.

Dalí os tres foron buscar o seu niño
no que quedaron Carol e Perico,
irmáns de Lina,
e sempre ao coidado da tía Rexina.

Era Nadal e, ao lonxe, unha árbore viron brillar.

Este conto está dirixido, fundamentalmente, aos nenos e nenas que padecen unha enfermidade oncolóxica.

A través del, poderán identificarse con Lina, a anduriña protagonista, pois ela tamén acudirá á árbore sabia (médico) e ao abeto (hospital). Así mesmo entrará no toro oco (resonancia), colocaranlle un piñón (reservorio) e tomará uns froitos vermellos (medicamentos).

Todas estas metáforas poderán axudarlle ao neno e á nena a poñer palabras ás súas emocións.

Ana Mª García de Motiloa

